

(2025)

Boven de dichter cirkelde een professor. De professor was in academische kringen even beroemd als de dichter. De professor was kenner van de dichter en schreef doordachte stukken in boeken en tijdschriften onder zijn titel van professor. Hij hield het aantal referenties van zijn eigen publicaties bij in een bestand. De dichter probeerde de wereld met haar rare verschijnselen te begrijpen. Hij las niet wat de professor schreef. De professor las alles van de dichter en over de dichter. De professor meende bescheiden te moeten blijven. Hij wist dat hij niet in staat was tot origineel scheppend werk. En was dat niet van de hoogste orde? Hij wist dat hij het leven van een dichter niet aankon, niet aandurfde. Hij hield van zijn positie. Zijn positie was verbonden met zijn titel, minder met zijn werk of de kwaliteit ervan. De professor had de procedure doorlopen en dankzij die procedure was hij professor geworden. Hij hield ervan zich op te houden onder academici. Hij begreep die mensen. Hij hield van panelgesprekken op academisch niveau. Dat was als met een Mercedes rijden, kwaliteit.

Voor zijn werk hoefde de professor zijn kantoor niet te verlaten. Voor zijn werk hoefde de professor niet op te staan van zijn bureaustoel. Hij hield ervan om veilig te zitten en na te denken. Zo was er hem nog nooit iets overkomen.

De dichter daarentegen... De dichter werkte momenteel als nachtwaker in het Marriott International.

De professor had een aantal kwalificaties opgebouwd rond het werk van de dichter waarbij hij het werk van de dichter in categorieën en thema's had afgezet tegen dat van andere dichters. Hij had er nauwkeurig op toegezien dat de keuze van de andere dichters representatief was. De professor had onderbouwd uitgewerkt welk bundel van de dichter het meest representatief was voor het hoofdthema van zijn werk. De professor had daarbij een nieuw begrip ingevoerd, de automatische poëzie. Hij had gehoopt dat de automatisme van Roman ingang zou vinden. Hij prees zichzelf, zijn encyclopedische kennis en de durf en originaliteit die hij aan de dag had gelegd. Niet dat hij ver was afgeweken van de canon, maar toch significant voor academische kringen.

De dichter daarentegen... De dichter wou daar niets mee te maken hebben.

Toen de professor, verzekerd van een riant pensioen, op emeritaat ging, sprak hij, na de laudatio van de rector, op zijn beurt een laudatio uit. Over de dichter. Deze was op deze viering niet aanwezig.

Bij ontvangst van de schriftelijke uitnodiging richtte de dichter in zijn hoofd het woord tot de rector en de raad van bestuur en het bestuurscollege en de voorzitter en de ondervoorzitter en de vicerectoren en de decanen en de regeringscommissaris en de algemeen beheerder en de academisch beheerder. Hij vroeg naar de mogelijkheid om alle gelden die de professor in het verleden, heden en toekomst met zijn poëzie had of zou ontvangen, alsook om alle onkosten die de universiteit had gemaakt voor wedde, huisvesting, meubilair, informatica, verwarming en elektriciteit, voeding en drank, drukwerk en administratie van de professor terug te vorderen voor zover het totaal het bestaansminimum overschreed en de gelden uit te betalen aan mensen die zich omwille van hun poëtische ziel aan de rand van de wereld bevonden. Hij dankte daarop in zijn hoofd de professor voor de vier doctoraten die hij over zijn werk had begeleid. Voor de negen publicaties van prof. dr. T.N. Roman over het werk van de dichter vroeg hij om deze niet te herdrukken en negen bomen aan te planten in een tropisch regenwoud. Hij besloot de toespraak in zijn hoofd met de woorden: en verder wil ik er niets mee te maken hebben.

Daarop ging de universiteit over tot de receptie. Bij een glas werd afscheid genomen van de professor en werd de dichter alweer geprezen voor zijn artistieke vrijheid en originaliteit.